

Konečne spolu

Autor	Vydavateľ	Licencia	Vydanie	Autor obálky
Pavel Sekerák	Greenie knižnica	CC-BY-NC-ND	Prvé (2022)	Pavel Sekerák

Obsah

Konečne spolu.....	1
O knihe.....	3
Prázdniny v kempe.....	4
Večer pri ohni.....	6
Výlet na Squaw Mountain.....	8
Jaskyňa.....	11
Snívanie.....	16
Rozhodnutie.....	18
Zbližovanie.....	20
Niečo nie je v poriadku.....	22
Výlet do Ogdenu.....	23
Na kraji cesty.....	25
Navždy spolu.....	26
Abnormálna láska.....	32
List pre Annu.....	33
Zo zápisníka Ethel.....	34
List pre Ethel.....	35
Jeden z posledných.....	36

O knihe

Pred zhruba sto rokmi sa v Utahu odohral príbeh, ktorý sa stal predlohou tejto poviedky. Je to príbeh o neobyčajnom vzťahu dvoch dievčat. O priateľstve a láske tak hlbokej, že ich nakoniec uvrhla do náhlej smrti.

Prázdniny v kempe

Toto je história zvláštneho priateľstva, ktoré vtiahlo mladé dievčatá do ich neobyčajného sveta. Priateľstva, ktoré vytvorilo oveľa užšie porozumenie, než aké existovalo medzi bežnými priateľmi. Priateľstva, ktoré ich nakoniec uvrhlo do náhlej smrti.

August 1925 – táborisko Rock Canyon Campground, Provo, Utah

„Kedy tam už budeme?“ - pýtal sa David nedočkavo.

Už vyše hodiny kráčali strmým údolím na miesto kde strávajú najbližší týždeň. Zdalo sa mu, akoby tá cesta nemala konca. Vôbec nevnímal okolitú prírodu, ktorá v toto slnečné dopoludnie voňala borovicami. Možno to bolo tým kamenným chodníkom, na ktorom sa už párkrát pošmykol. A tak sa okolo seba radšej ani nepozeral. Nechcel sa rozptyľovať, dával pozor na každý ďalší krok. Zatiaľ čo zvyšok rodiny Bakerovcov si vykračoval vo veselej nálade, David si tento výlet príliš neužíval. Nevšimol si dokonca ani jaskyňu, okolo ktorej práve prechádzali.

„Musíš to vydržať synak, sme ešte len v polovici cesty.“ - konštatoval otec po rýchlom pohľade na poskladanú mapu.

Mladíkovi neostalo nič iné, len pozbierať všetky sily a kráčať ďalej. Poslušne, aj keď so zaťatými zubami, ukladal jednu nohu pred druhú. Moc sa mu sem nechcelo ísť, lebo všetci jeho kamaráti ostali doma a on tu nemá nikoho koho by poznal. Ak nepočíta rodičov a staršiu sestru. Lenže tá sa s ním už nehráva tak často ako kedysi. A rodičia bývajú buď unavení, alebo zaneprázdnení.

„Medveed!“ - vykrikol David z celého hrdla, keď v neďalekom kroví čosi hlasito zašušťalo.

„Medved? Kde by sa tu nabral?“ - zasmial sa otec.

„Tam. V kríkoch.“ - ukázal na kroviny vedľa chodníka.

„Ukáž, pozriem sa na toho tvojho medveďa.“ - zahlásil otec a z celej sily udrel turistickou palicou na konáre, čo ku nemu boli najbližšie.

Z kríka s hlasitým piskotom vyletel párik vyplašených čiernych drozdov.

„Tu máš medveďa, synak.“ - namieril palicu k nebu, ale vtáky sa medzitým už skryli v korune stromu na druhej strane chodníka.

„Nič si z toho nerob, všetci sa bojíme vecí, ktoré nepoznáme.“ - s láskou potľapkal syna po pleci.

„Myslel som...“

„Ja viem. Ale nemusíš sa báť, tu medvede nežijú. Písali to v sprievodcovi.“ - upokojoval ho a v ruke pritom zvieral malú zelenú brožúru.

„Tak dobre.“ - pritakal David, ale po zvyšok cesty mal oči ako na stopkách.

Zanedlho došli na miesto, kde mali stráviť najbližšie dni. Z vyvýšeného tábora bol dokonalý výhľad na kaňon a priľahlé doliny. Kam len oko dovidelo, tiahli sa úchvatné zvrásnené skalné masívy, husté zmiešané lesy lemovali brehy divokých riek a nad všetkou tou krásou držala ochrannú ruku ohnivá guľa namaľovaná na nebesky modrom plátne. V kempe nebolo príliš veľa ľudí. Obsadený bol ani nie z polovice. Manželia Bakerovci si tak mohli vybrať z množstva voľných miest. Nakoniec sa rozhodli pre to, ktoré bolo najbližšie k ohnisku. Aj keď boli tieto letné dni pomerne horúce, obávali sa chladných nocí v horách. Hľadiac na pár rozložených stanov bez ľudí, postavili svoj dočasný príbytok a založili oheň. Toto sa už páčilo aj Davidovi. Prikladal do ohňa suché konáriky a so záujmom sledoval ako ich stravujú plamene. Na medvede už ani nepomyslel. Ethel s mamou pripravovali jedlo a otec robil posledné úpravy stanu. Potreboval sa presvedčiť, že je všetko správne a nespadne im v noci na hlavu. Dnes nemali v pláne nič viac. Zajtra ich čaká túra na Squaw Mountain, tak musia šetriť sily. Kým David s otcom vyrezávali z dreva postavičky a rôzne zvieratá, ženská polovica rodiny bola zahľbená do čítania. Ethel si vždy na dlhšie pobyty mimo domov brávala niečo na čítanie. Väčšinou poéziu. Ani tentokrát tomu nebolo inak. V mestskej knižnici ju už veľmi dobre poznali. Vedeli, že odtiaľ znova odíde minimálne s piatimi knižkami. Ethel si túto pozornosť tajne vychutnávala. Zakaždým odtiaľ odchádzala s úsmevom.

Večer pri ohni

Krátko pred západom slnka sa do okolitých stanov vrátili ich majitelia, ktorí celý deň strávili potulkami po tunajších horách.

„Vidím, že máme nových susedov. Dobrý večer.“ - prehovoril pán Thomson ako prvý.

„Dobrý večer. Snád' Vám to nebude prekážať, že sme sa rozložili tak blízko, deti chceli byť pri ohnisku...“ - vysvetľovala pani Bakerová.

„Práve naopak, budeme vďační za spoločnosť. Moje meno je Robert Thomson, toto je moja manželka Ruth, synovia Emanuel, George a Michael. A naša dcéra Anna.“

Nastalo úsmevné a mierne chaotické podávanie rúk medzi jednotlivými členmi obidvoch rodín. Davida potešilo, že tam budú aj iní chlapci, nevedel si predstaviť čo tam bude niekoľko dní robiť sám. Naopak Ethel nebola z toho množstva ľudí, čo sa tu naraz objavilo, príliš nadšená. Ak je niečo, čo milovala, tak to bol pokoj, ticho a samota, v ktorej sa cítila sama sebou. Podala ruku už všetkým okrem Anny. Tá stála utiahnutá o čosi ďalej.

„Ahoj, ja som Ethel.“ - jemne stisla ruku krásnej blondínke s vlnitými vlasmi.

„Anna.“ - odpovedala stroho.

Ethel si ju zvedavo obzerala. Anna ju neobyčajne upútala. Niečo na nej bolo. Niečo, čo sa snád' ani nedá opísať slovami. Pociťila akúsi zvláštnu blízkosť. Akoby sa už dávno poznali. Nevedela si to vysvetliť, vidí ju predsa prvýkrát v živote. *Hej, dievča, spamätaj sa!* Prešlo jej hlavou, keď si uvedomila, že ich podanie ruky trvá dlhšie, než býva zdvorilé.

„Ach, prepáč... Ja som len... Ja... Len som ti chcela povedať, že vyzeráš skvele.“ - rozpačito sa ospravedľovala.

„Ďakujem.“ - stroho, zároveň zdvorilo odpovedala Anna a zmizla v prítmí stanú.

Ethel tam ešte chvíľku stála. Striedavo hľadela na svoju dlaň a na béžový stan, v ktorom sa ukrylo to nádherné dievča. Bola by tam snád' do rána, keby ju nevyrušil otec.

„Ethel, čo tam tak stojíš?! Pod' pomôcť maminke pripraviť večeru!“

Ešte raz sa zadívala na svoju dlaň a potom sa odobrala splniť svoje povinnosti.

Ten večer sedeli obe rodiny okolo ohniska a pri spoločnej večeri sa navzájom spoznávali. Muži sa rozprávali najmä o obchode. Amerika v tom čase zažívala nevídaný vzostup ekonomiky. Fabriky boli v nepretržitom chode, aby dokázali uspokojiť čoraz väčší dopyt po novinkách uľahčujúcich či spríjemňujúcich život Američanov. Zatiaľ čo Európa sa len veľmi ťažko a pomaly spamätávala z rán, ktoré utrpela v prvej svetovej vojne, v USA sa začalo obdobie na prvý pohľad nezastaviteľného hospodárskeho rastu. Hovorilo sa mu Zlaté dvadsiate roky. Amerika prosperovala a ľudia míňali svoje peniaze na autá, rádiá, gramofónové platne, či módu. Bolo to obdobie, ktoré prišlo šikovným obchodníkom ako boli Thomson a Baker. Ich ženy všetky tie detaily príliš nezaujímali, mali to šťastie, že sa dobre vydali a mohli si vychutnávať výhody, ktoré im táto doba ponúkala. Aj ich deti si užívali toto bezstarostné obdobie. Chlapci určite. U dievčat to bolo, vzhľadom na ich vek, o čosi zložitejšie.

Keď sa minuli témy na konverzáciu, všetko utíchlo a rodiny sa postupne presunuli do svojich dočasných príbytkov. Trvalo len okamih kým všetci zaspali. Všetci okrem Ethel. Ležala zababušená vo svojom spacáku a hľadela kamsi do ničoty. Snažila sa zaspáť, no príliš sa jej to nedarilo. Vždy, keď privrela viečka, uvidela Anninu siluetu osvetlenú plameňmi večerného ohňa. Ohnivé jazyky a tieň, ktoré vytvárali, kopírovali krivky jej pôvabného tela. V pulzujúcej žiari ohňa vyzerala vskutku príťažlivo. Ethelin dych sa spomalil. Dýchala zhlboka a pomaly a Annu pred sebou videla dokonca aj keď mala oči otvorené. Jej obraz ju sprevádzal celý čas ako sa pokúšala zaspáť. Zamyslene sa dívala pred seba a pritom sa dotýkala prstov a dlane pravej ruky. Tá si stále uchováva ozvenu ich dotyku. Prechádzala po nej sem a tam, akoby chcela oživiť ten pocit, ktorý cítila keď sa ich ruky dotýkali. *Niečo na nej je... Niečo na tom dievčati bude...* - hovorila si. Jej myšlienky sa túlili od Anniných vlasov k očiam, ale nakoniec aj tak skončili pri tej dlani. Pri tom neobyčajnom dotyku. *Ktovie, či aj Anna na to myslí...* Pokúša sa vybaviť si v mysli jej hlas. Márne. Obe celý večer takmer neprehovorili. Iba keď sa ich niečo pýtali. Len vtedy zo seba vydali pár nevyhnutných slov. Všetky Etheline myšlienky sa nakoniec rozplynuli v čiernej tme hlbokého spánku.

Výlet na Squaw Mountain

Po krátkej noci nastalo kruté prebudenie do hmlistého studeného rána.

„Zlatička, vstávame! Dáme si rannú rozcvičku.“ - budil pán Baker zvyšok rodiny.

Ethel, celá stuhnutá, sa len veľmi neochotne vymotala zo spacáku. Neznášala tieto otcove nápady. Pripadalo jej to trápne a neverila, že by to bolo k niečomu dobré. Napriek tomu vykonala niekoľko nútených pohybov, aby uspokojila svojho otca, ktorého oči žiarili nadšením. Po rozcvičke sa Clark chystal oznámiť rodine akési prekvapenie.

„Moji milovaní, dnes sa vydáme na túru na Squaw Mountain.“ - zahlásil.

„Jupí!“ - skríkol David nadšene.

„Jupí...“ - znechutene zamrmlala jeho staršia sestra.

„Ale nepôjdeme tam sami. Včera večer sme sa dohodli s pánom Thomsonom, že tam pôjdeme spolu. Čo vy na to?“ - ceril zuby nadšením a oči mal doširoka otvorené.

„Supeeer!“ - potešil sa David, konečne sa nebude cítiť sám a určite si s chlapcami užijú cestou kopec zábavy.

Aj Ethel sa potešila, ale nedávala to najavo. Aspoň bude mať príležitosť viac sa spoznať s tým záhadným dievčaťom. Po raňajkách sa obe rodiny stretli pri vstupe do kempu a spoločne sa vydali na túru. Počasie im prialo, kým zišli na dno údolia, hmla sa rozplynula a teplota stúpila na prijateľnú úroveň.

„Oci, prečo ideme dole? Nemali by sme ísť hore, keďže ideme na vrchol hory?“ - pýtal sa David, lebo zatiaľ mu táto cesta nejako nedávala zmysel.

„Synu, cesta nadol vedie hore a cesta nahor vedie dolu. Kto sa povyšuje, bude ponížený a kto sa ponízuje, bude povýšený.“ - zahlásil pán Baker so samolúbou spokojnosťou.

„Aha...“ - odvetil David a už sa radšej nič nepýtal, usúdil, že nepotrebuje počúvať veci, ktorým nerozumie a radšej pobehol dopredu za chlapcami Thomsonovými.

Tam mu bolo oveľa lepšie. Cestou sa zabávali písaním na stebľá trávy, či dvíhaním kameňov, pod ktorými hľadali rôzne živočíchy. Mužská časť výpravy opäť vášnivo diskutovala o technologickom pokroku, ktorý ich obklopoval. Za nimi kráčali ženy, vymieňajúce si skúsenosti z domácnosti, najmä z kuchyne. Celkom vzadu trochu zaostávali dievčatá. Ten výlet bol dobrý nápad, spoločná cesta im pomohla prelomiť ostýchavé ticho a trošku viac sa navzájom spoznať. Aj keď to boli z veľkej časti také bežné frázy. Každopádne im to pomohlo viac sa jedna druhej otvoriť.

Výprava zišla na dno kaňonu a potom kráčali za sebou úzkym chodníkom smerom na severovýchod. Chodník z oboch strán lemoval hustý porast listnatých stromov. Prevládali brezy, ale nachádzali sa tam aj iné stromy, kvôli ktorým vôbec nevideli kde sú. Terasy skalných masívov zostali pred nimi nateraz ukryté. Jediné čo videli, boli stromy, kríky a úzka hlinená cestička. Celý čas pritom mierne stúpali. Bolo to otravné, pretože v nohách to cítili, ale oči nevideli žiadnu zmenu. Všade okolo nich rovnaká krajina, rovnaké stromy ako pre hodinou. Zanedlho sa chodník začal stáčať doľava a pred nimi sa rozprestierala lúka. Stromy sa rozostúpili a oni si mohli konečne vychutnať slnečné lúče. Pri pohľade priamo pred seba, videli týčiaci sa vrchol hory. Vtedy si uvedomili, že toto bola iba prechádzka a skutočný výstup začne za niekoľko metrov. Obchádzali horu zo severu a brezový les vystriedali borovice. Ich tempo sa spomalilo a čoraz častejšie si dávali krátke prestávky.

„Už sme skoro tam!“ - povzbudzoval ich Clark.

No zvyšok výpravy ho nebral vážne. Za každým horizontom ich čakalo iba sklamanie a ďalšie stúpanie. Tá nekonečná a monotónna cesta hore im uberala čoraz viac síl. A nie len fyzických. Aj chlapci, ktorí ešte pred chvíľou prekypovali nadšením, sa teraz vliekli z nohy na nohu. Ale pán Baker mal pravdu. Skutočne im už do cieľa ostával iba kúsok. Po asi pätnástich minútach sa konečne ocitli na vrchole Squaw Mountain v nadmorskej výške takmer 2400 metrov nad morom.

„To je ale nádhera!“ - kochala sa pani Thomsonová.

Unavení, ale šťastní, posadali si na skaly a dlhé minúty sa mlčky dívali na krajinu okolo nich. A najmä na tú pod nimi. Nie je to najvyšší kopec v okolí, ale výhľad z neho je vskutku úchvatný. Pod strmým bralom, na ktorom sedeli sa rozprestierala nekonečná krajina, uprostred ktorej sa v poludňajších lúčoch slnka leskla hladina jazera Utah. Ďaleko za ním z roviny strmo nahor vystupovali štíty hôr. Vrcholky niektorých z nich boli ešte stále pokryté snehovou prikrývkou.

Strávili tam asi hodinu, možno viac. Nebolo sa kam ponáhľať, slnko príjemne hrialo a dnešný cieľ už majú splnený. Kochali sa výhľadmi a sediac na skale veselo kývali nohami nad hlbokou priepasťou. Boli by tam sedeli dlhšie, ale pán Baker, uvedomujúc si, že ich čaká ešte náročná cesta naspäť do kempu, zavelil na odchod. Ako to už býva, cesta späť sa im zdala oveľa kratšia ako cesta tam. Možno je to tým, že už okolie ako tak spoznali. Rozhodne sa však nikam neponáhľali. Kráčali pomaly a vychutnávali si pobyt v tejto nádhernej lokalite. Pri stúpaní do táboriska sa už začali prejavovať známky únavy. Najmä chlapi, nezvyknutí na takéto túry, prejavovali svoju únavu nervóznymi poznámkami. Keď dorazili do tábora, odpadli ako muchy. Zanedlho sa rozhorel oheň a okolie naplnila vôňa horiaceho dreva. Rodiny si posadali okolo ohniska a so spokojnými výrazmi v tvárach bilancovali dnešnú túru. Dievčatá, ktoré sa počas túry celkom zblížili, sedeli tentokrát blízko pri sebe.

„Naši hovorili, že chcú zajtra už len oddychovať, ale ja by som rada ešte niekam išla. Mohli by sme ísť na nejaký krátky výlet. Len my dve. Čo ty na to?“ - navrhla Anna.

„Rada.“ - usmiala sa Ethel – „Rada s tebou pôjdem. Kam by si chcela ísť?“

„To nechám na teba, isto niečo vymyslíš.“ - preniesla Anna zodpovednosť na svoju o tri roky mladšiu kamarátku a kým sa nerozišli, zamyslene a s úsmevom hľadela do ohňa.

Jaskyňa

Svitanie v horách je úplne iné ako to, ktoré poznala z mesta. Chladné, vlhké, ale krásne a voňavé. Nebolo to slnko, ktoré Ethel prebudilo, ani jej mladší brat, ako to obyčajne býva. Tentokrát ju zo spánku vytrhli kvapky studenej rosy, stekajúce po hrane stanu a padajúce na jej bosé chodidlá. Teploty tu bývajú veru zradné. Večer takmer nezaspala, kvôli tomu ako bolo horúco a teraz ju zobúdzajú kvapky ľadovej vody. Rýchlo stiahla nohy pod spacák a schúlila sa do kľbka. Rýchlym pohľadom na ciferník náramkových hodín zistila, že nie je ešte ani sedem. A tak sa ešte viac schúlila a šúchala si ramená, aby sa zahriala. Rozhodne nemala v úmysle teraz vyjsť zo stanu. Zavrela oči, ale zaspáť sa jej už nepodarilo. Myslela na dnešný deň, tešila sa na túru so svojou novou kamarátkou. Kam pôjdu? Jej dobrodružná povaha velila jasne. Do tej jaskyne, ktorú videla neďaleko chodníka. *Ale ešte nie, ešte je príliš zima...* - hovorila si v mysli.

Po spoločných raňajkách sa dievčatá oddelili od rodín a vybrali sa na svoj vlastný výlet. Nebolo to ďaleko, tak si Ethel vzala len malú tašku s malým občerstvením a vodou.

„Dávajte si pozor! A držte sa chodníka! Tu sa dá ľahko zablúdiť...“ - dával im Ethelin otec ešte posledné inštrukcie.

„Neboj oci, nie som predsa malá...“ - ľahkovážne mávla Ethel rukou.

„Pre mňa budeš vždy moje malé dievčatko.“ - pristúpil bližšie a pobožkal svoju dcéru na čelo.

Po niekoľkých metroch, keď bolo ešte táborisko v dohľade, zastali, aby zamávali rodinám. Potom už išli svojou vlastnou cestou a užívali si tieto chvíle slobody. Slnko stúpalo čoraz vyššie, rovnako tak stúpala i teplota. Im to však rozhodne nevadilo. Milovali teplo, ten pocit, keď cítili ako ich na pokožke hladia príjemne hrejivé lúče letného slnka. V tomto si boli obe dievčatá veľmi podobné. Cestu si krátili rozhovorom o škole a rodine. Ukázalo sa, že od nového školského roka budú chodiť do rovnakej školy, keďže Ethelin otec bude pracovať pre obchodný dom v Rock Springs. Obe sa tomu veľmi potešili.

„Anna, pozri tu to je!“ - ukázala Ethel prstom na diery v skale hore nad chodníkom.

„Myslíš, že sa tam dostaneme.“ - váhala Anna.

Narozdiel od Ethel, bola vždy skôr opatrná, váhavá. Nestávalo sa jej, že sa rozhodovala impulzívne. Ani vtedy keď ju niečo nadchlo. Zakaždým robila radšej dva kroky späť a poriadne si všetko premyslela. Nebola to príliš dobrá vlastnosť. Ktovie o koľko príležitostí zažiť niečo neobyčajné už takto prišla. Boh ju obdaril absolútnym sluchom ako hovorieval jej otec. V hre na klavír vynikala nad všetkými ostatnými, ktorých poznala. Lenže príliš si neverila, bála sa, že urobí chybu a bude všetkým na posmech. Preto sa vyhýbala akejkol'vek verejnej prezentácii. Jej talent tak ostal skrytý pred svetom. Kiež by mala pri sebe niekoho, kto by ju potiahol ďalej, kto by ju uistil, že sa nemá čoho báť. Jej rodičia však boli príliš zaneprázdnení. Otec trávil väčšinu času na obchodných cestách po celých Štátoch a matka tak niesla celé bremeno starostlivosti o domácnosť na svojich pleciach. Aj preto svoj talent Anna viac nerozvíjala a venovala sa hlavne škole a starostlivosti o mladších súrodencov. Toto je asi prvýkrát, čo je na výlete bez nich. Zvyknutá byť neustále obklopená ľuďmi, veľkými, či malými, vychutnáva si, aj keď trochu váhavo, túto skúsenosť.

„Ničoho sa neboj! Je to len kúsok...“ - posmeľovala ju Ethel a vystrela ruku ku svojej novej kamarátke.

„Tak dobre.“ - privolila Anna a pevne sa chopila ponúknutej dlane.

Spoločne sa vyštverali na skalný útes týčiaci sa nad chodníkom. Prešli ešte niekoľko metrov a už stáli pred vstupom do jaskyne. Ovanul ich prúd chladného vzduchu valiaci sa z jej útrov. Dievčatá si obliekli, všetko, čo zo seba dali dole cestou sem.

„Naozaj tam chceš ísť?“ - chvela sa Anna, nebolo jasné, či strachom, alebo tou zimou.

„Keď už sme tu, bola by hlúposť neísť dnu.“ - Ethel v tom mala jasno.

„Čo ak tam bude medveď...?“

„Bez obáv. Ocino hovoril, že tu nežijú.“

„Ako si môže byť taký istý?“

Namiesto odpovede ju Ethel uchopila za ruku a vtiahla dnu do jaskyne. Bola to taká rýchlosť, že Anna nemala vôbec žiadnu odporovať, alebo nad tým premýšľať. Ethel ju pomaly ťahala čoraz hlbšie. Ako ubúdalo svetla, bol Annin stisk čoraz pevnejší.

„Prestaň, lebo mi tú ruku rozpučíš!“ - okríkla ju Ethel neuvážene.

Anna sa zľakla a okamžite ju pustila. Akoby nestačilo, že sa bojí samotnej jaskyne, ešte teraz príde aj o jediná oporu, ktorú tu má. Zastala a otáčala hlavu za svetlom. Chcela ísť odtiaľ čo najrýchlejšie preč. Von. Tam, kde je bezpečne, svetlo... A teplo. Lenže nohy jej stuhli strachom a nedokázala urobiť ani krok.

„Ale držať ma môžeš.“ - vzala ju Ethel opäť s úsmevom za ruku.

Anna sa tomu nebránila. Ochotne podala dlaň kamarátke, ktorá bola teraz jej jedinou oporou.

„Ethel. Nechodme už ďalej. Ja sa bojím.“

„Drahá, nemáš sa čoho báť. Si tu predsa so mnou.“ - upokojovala ju nebojácna tmavovláska.

Otočila sa tvárou k Anne a hľadela do jej vystrašených očí. Dokonca aj v tej tme ich videla celkom jasne. Neobyčajne ju priťahovali. Čím dlhšie sa do jej očí dívala, tým silnejšie ju k sebe púťali. Skúmala ich. Akoby v nich hľadala odpovede na otázky, čo v sebe ukrývala. Tajomstvo, čo smie uzrieť iba vyvolená. Našla ju? To čoskoro zistí.

Pristúpila ku Anne čo najbližšie ako sa dalo. V občasných zábleskoch svetla nescelo prenikajúceho do útrobov jaskyne bolo vidieť ako sa teplý vzduch vychádzajúci z úst dievčat v chlade mení na paru. Anna sa ešte stále chvela. Hľadela na svoju kamarátku s akousi odovzdanosťou, alebo snád s očakávaním. Ich pohľady sa pretínali a vo vzduchu bolo cítiť napätie. Dlane, ktoré boli stále v pevnom zovretí sa im začali potiť a ich dych bol čoraz rýchlejší. Teraz sa už chveli obe. Stojac pri sebe tak blízko, že sa ich tváre takmer dotýkali, cítili na lícach horúci dych tej druhej.

Ethel sa pomaly čoraz viac približovala k Anne, ktorá uvoľnila zovretie dlaní a zavrela oči. Stála pripravená prijať to, čo sa stane. V tej chvíli ucítila na ústach dotyk mäkkých pier svojej kamarátky. Explózia príjemných pocitov sa v nej valila vo vlnách, ktoré by neustáli ani tí najlepší surfigisti. Neprijemné chvenie sa zmenilo na veľmi príjemné mravenčenie. Teplo naplňalo jej telo a putovalo z hrude do lona a odtiaľ až do končekov spotených prstov. Pominul nielen strach, zmizlo úplne všetko. Celý vesmír sa kamsi vyparil. V tom momente sa ony dve stali vesmírom. Keď Anna vnímala, že sa pery Ethel vzdávajú, pritisla ich rýchlo naspäť. Nechcela prísť o tie nádherné pocity, ktoré prestupovali celým jej bytím. Ethel na tom nebola inak. Túžila po tom od prvého momentu, čo Annu uvidela. Prekvapená, ale šťastná, poddávala sa vášni, ktorá medzi nimi vzplanula. Oheň, čo v sebe cítila, by sa dal prirovnať najskôr ku tomu, ktorý pochoval starý Rím. Tak silnú túžbu a vášeň v sebe cítila. Objímala a bozkávala dievča, ktoré nedávno ani nepoznala. Bola si istá, že toto je to osudové stretnutie, po ktorom tak veľmi túžila. Hoci neraz prepadala depresii, pretože nie vždy dokázala veriť, že sa takéto niečo vôbec stane. Najmä keď musela svoje túžby pred všetkými skrývať. Teraz na to však nemyslí. Je v nebi. Takto si ho vždy predstavovala. Žiadne obláčiky, žiadne chorály, žiadni anjeli s krídlami z peria a svätožiarou nad hlavou. Toto je jej anjel. Nádherné blond'avé dievča s úprimnými očami a sladkými perami. Toto je jej nebo. Tma ukrývajúca ich vzrušujúce zblíženie.

„Ja... Ja... Nevieľm čo povedať...“ - prehovorila Anna, ktorej sa zmocnili pochybnosti. A nielen to. Niečo jej bránilo úplne sa uvoľniť a nechať sa ovládnuť pocitmi.

„Nehovor nič, užívaj...“ - Ethel sa prisala na Annine pery, aby už nepovedala ani slovo.

„Nie, počkaj... Musím... Musím ti niečo povedať.“ - pokúšala sa Anna opäť o slovo. Tentokrát bola o čosi ráznejšia a na okamih sa vymanila z pevného, aj keď príjemného, zovretia priateľky.

„Aj ja ti musím niečo povedať Anna! Milujem ťa! Milujem ťa od prvej chvíle ako som ťa uvidela.“ - vyznávala Ethel opojená vzrušením a nevšímajúc si, že Annina tvár náhle zosmutnela, znovu priložila pery k Anninej tvári.

„Ethel, to nemôžeme...“ - odtiahla sa nečakane.

„Myslela som, že aj ty to chceš...“

„Áno, chcem, ale...“

„Aké ale?! Nie je to predsa úžasné, že sme sa našli? No povedz, nie je?“ - hľadela na ňu Ethel s doširoka otvorenými očami.

„Je to to najkrajšie, čo som v živote zažila.“ - Annou opäť prúdilo štekľivé teplo ako pri ich prvom bozku.

„Tak vidíš. Nemáš sa čoho báť.“ - pokúšala sa upokojiť svoju rozrušenú priateľku.

„Lenže ja sa nebojím o seba. Bojím sa, že ti ublížim.“

„Čo to hovoríš? Prečo by si mi mala ublížiť?“

„Kvôli tomu, čo ti chcem... Čo ti musím povedať...“

Ethel sa na Annu zahľadela pohľadom plným očakávania a odovzdanosti. Nevedela čo má čakať. V duchu sa pripravovala na najhoršie. Nemala som to robiť. Nemala som ísť na ňu takto zhurta. - hovorila si. Ale keď ona je taká rozkošná... Kto by odolal? Na zamyslenej tvári sa pod červenými lícami objavil nesmelý úprimný úsmev.

„Ethel... Ja... Ja som vydatá.“ - konečne to zo seba dostala a mohla si vydýchnuť.

„Čo... Čože si?“ - neverila Ethel vlastným ušiam.

„Som vydatá.“ - zopakovala. „Ale...“ - nenechala ju Ethel dokončiť.

„Som ja ale hlúpa krava! A to som si myslela, že my... Že my by sme...“ - Ethel vybehla z jaskyne so slzami v očiach a do tábora sa vrátili každá zvlášť.

Ten deň už spolu neprehovorili ani slovo.

Snívanie

Ethel toho večera zaspávala sklamaná a nahnevaná. Ale čo vlastne čakala? Nemohla to tušiť, veď sa v skutočnosti vôbec nepoznajú. V mysli si opakovane prehrávala situáciu z jaskyne. Znova a znova ju precitovala. So zavretými očami špúlila pery do prázdnoty a predstavovala si Anninu vôňu. Pritom jej telom opäť prechádzalo vo vlnách to hrejivé teplo, ako tam v jaskyni. Priložila si ruku na prsia. Cítila ako sa jej hrud' napína vzrušením. Uvoľnila sa a opustila realitu. Predstavovala si, ako by to pokračovalo ak by Anna nevyslovila tú osudnú vetu. Videla ich dve v pevnom objatí. Navzájom sa dotýkali tváří, krku, uší... A keď sa ich prsty zaborili do vlasov, nesmelé bozky sa stávali čoraz vášnivejšími. Predstavovala si, ako asi chutí Annin jazyk, ktorý dnes nakrátko ucítila na perách. Bez ohľadu, na to čo sa stalo, bola rozhodnutá, že ho chce. Chce ho ochutnať. Chce Annu objímať a bozkávať a robiť s ňou veci, o ktorých sa nehovorí. Zbláznila sa do nej. Bezpochyby. Znovu myslela na jej jazyk a pritom neopatrne hlasito vydýchla. Srdce sa jej rozbúšilo ako splašenému koňovi a preľaknutá okamžite otvorila oči, aby skontrolovala situáciu. Zdalo sa, že všetci spia ako zarezaní. To jej odľahlo. Pre istotu ešte naoko zakašľala, ak by náhodou...

Zdalo sa, že vzduch je čistý a môže pokračovať v snívaní. Nechcela strácať čas, nechcela prísť o tie vzrušujúce predstavy, ani o pocity, ktoré pri nich prežívala. Dýchala pomaly, potichu, kontrolovane. Sústredene privrela oči, chcela naviazať na moment, v ktorom prestala. Lenže tentokrát sa ocitla na úplne inom mieste. Stála pred obrovským vodopádom. Podobal sa na vodopád Bridal Veil. Ten videla z auta cestou sem. Bol mu veľmi podobný, ale nebol to ten samý. To vie isto, pretože cestou ku nemu nemusela stúpať do strmého, kameňmi posiateho, svahu. Prišla ku nemu celkom blízko a kochala sa farebnou dúhou, čo sa zjavovala a znovu mizla vo vodnej triešti. Kvapky padajúcej vody príjemne chladili jej rozpálené čelo. Spolu s nimi sa z hora valil prúd osviežujúceho horského vzduchu, ktorý v tej horúčave pôsobil doslova blahodárne. Vychutnávala si toto nečakané osvieženie, ale po chvíli mierne znervóznela. Prečo je tu? Prečo nie je v jaskyni s Annou, tak ako si želala? Obzerala sa okolo seba dúfajúc, že ju tam niekde uvidí. Možno bude za stromom a možno stojí hneď za ňou. Prudko otočila hlavu, ale márne. Bola tam celkom sama. To nie! Toto nie! - hovorila si a prižmúrila oči o čosi silnejšie.

Bláznivé, ale vyšlo to! Bola tam! Stála priamo pod vodopádom. Usmievala sa, dvíhala ruky v ústrety padajúcej vode a dovolila jej zmáčať ju úplne celú. Vlnité vlasy sa jej vyrovnali a prišli o svoju charakteristickú farbu. Ethel sa teraz zdali o dosť tmavšie ako si ich pamätá. Krátke turistické nohavice, ktoré mala Anna na sebe, razom oťaželi a pod premočeným tričkom vynikali jej mladé, dokonale tvarované prsia. Voda stekala po ladných krivkách Anniného tela. Ethel sa na ňu zasnene dívala. V tej chvíli si želala byť vodou. Byť hoci len jedinou kvapkou vody, aby sa mohla dotýkať Anninej pokožky.

Opäť zatlačila na očné viečka a zrazu sa ocitla priamo pred ňou. Hľadela jej zblízka do očí a kochala sa ich fascinujúcimi farbami. Pri pohľade do nich padala ako do hlbokaj priepasti plnej túžob. V okamihu bola aj ona úplne premočená. Pojašený, roztopašný smiech dievčat, ktorý sa šíril dolinou zrazu utíchol. Mlčky si hľadeli navzájom do očí. Vzduch bol presýtený túžbou a očakávaním. Tentokrát však už dobre vedeli čo bude nasledovať. Ich mokré pery sa pustili do návalu horlivých bozkov. Nemysleli na konvencie, nemysleli na následky. Dôležitá bola práve táto chvíľa. Je tu teraz a už sa nebude opakovať. Ethel aj Anna si užívali každý jeden, čoraz odvážnejší, dotyk. Ethel konečne zistila ako chutí jazyk jej krásnej priateľky. Vychutnávali si tie vášnivé bozky a mokré dotyky jazykov, sprevádzané zimomriavkami po celom tele, povestnými motýlikmi v brušku. Bozkávali sa tak intenzívne, že takmer nebol priestor na nádych. Ďalšiu vlnu neopísateľného tepla a chvenia spôsobil vzájomný dotyk ich vzrušeného poprsia, keď sa k sebe pritisli o čosi bližšie. A keď Ethel ucítila na svojich bradavkách nedočkavé Annine prsty, takmer sa jej od vzrušenia podlomili kolená. Bol to iba sen, ale ona ho prežívala tak intenzívne, že si zavrútaná v spacáku, ľavou rukou pre istotu prikrývala ústa. Pravá jej medzitým skĺzla do lona a vysnené pocity menila na skutočnosť. Musí byť opatrná, nemôže riskovať, že sa niekto zobudí a uvidí ju ako sa oddáva vysnenej rozkoši. Prižmúri oči a zakrátko sa dievča tíško a slastne zachveje.

Rozhodnutie

Ráno vybehla Ethel zo stanu ako keby horelo. Musela čím skôr vidieť Annu a povedať jej všetko, čo cíti. A chcela sa jej aj ospravedlniť za to, ako sebecky a zbabelo vtedy ušla z jaskyne. Bez toho, aby jej dala priestor na vysvetlenie. Lenže Thomsonovci boli už preč. Ethel spala príliš dlho a ich susedia, ktorý tu boli už týždeň, sa pobrali naspäť domov. Našťastie si ich otcovia vymenili adresy a telefónne čísla. Aspoň malá útecha...

Po príchode domov sa Anna ešte viac uzavrela do seba. Netušila o tom, čo Ethel prežíva. Na jednej strane si to, čo sa stalo v jaskyni, vyčítala, na druhej strane, vždy keď si na to pomyslela, zjavil sa jej na tvári spontánny úsmev. Nechodila nikam kam nemusela, s nikým nekomunikovala. Prehovorila iba vtedy, ak to bolo nevyhnutné. Potrebovala čas. Potrebovala nájsť seba samú a cestu, po ktorej bude ďalej kráčať. Raz už urobila chybu a nechcela ju znovu zopakovať. Nechcela sa unáhliť. Aj keď celé jej vnútro teraz volalo jediné meno: Ethel.

Ťažko opísať ten zmätok v jej vnútri. Ved' len nedávno sa vydávala a teraz toto... *Prečo nemôže byť život jednoduchý? Prečo musí každé rozhodnutie tak bolieť?* - pýtala sa seba samej. Jej manželstvo bolo od počiatku nešťastné. Už po pár mesiacoch sa pre neustále nezhody rozišli. S Boylom toho nemala veľa spoločného. Sama si kladie otázku, prečo vôbec privolila na to, že sa za neho vydá. Možno len nechcela počúvať neustále naliehanie rodičov a reči o tom, aký je to dobrý muž. Nakoniec bolo všetkým jasné, že je to len kvôli rodinným majetkom a prestíži jej otca. Samú seba si naivne predstavovala ako dámu z vyššej spoločnosti, ktorá nepotrebuje pracovať a môže sa venovať všetkým svojim záľubám. Upokojovala sa myšlienkou, že by bola „niekým“ bez toho, aby musela ostatným čokoľvek dokazovať. Ach aké to bolo naivné a hlúpe. A za hlúposť za platí. To jej bolo jasné už krátko po svadbe. Nemôže sa sťažovať, že by sa ich láska tak rýchlo vytratila. Obaja vedeli, že žiadna nikdy medzi nimi nebola. Hoci Boyle sa mohol domnievať, že by tá fyzická príťažlivosť, ktorou ho Anna očarila, mohla byť niečo ako láska. Anna bola na svoj vek mimoriadne atraktívna a rozhodne to neskrývala. Azda si tým kompenzovala svoju trochu ustráchanú či utiahnutú povahu. Navonok totiž na všetkých, ktorí ju nepoznali osobne, pôsobila úplne opačným dojmom.

Za zavretými dverami domácnosti sa však už odohrával úplne iný príbeh. Boyle sa správal ako úradník nielen v práci, ale aj doma. Všetko plánoval, organizoval, každá vec v dome mala svoje presne určené miesto. Nedaj boh, aby s niečim pohla, alebo to presunula inam. Šalela z toho. Bolo to ako žiť vo väzení. Nič nesmela. Aj všetky jej záľuby museli ísť bokom. Nezapadali do Boylovho plánu šťastného života. A o milovaní nemôže byť ani reči. Za pár sekúnd sa na nej bezcitne urobil a odpadol akoby ho zarezali. Živo si pamätá tie chvíle, keď neuspokojená a ponížená hľadela potom dlhé minúty do stropu. Anna sa právom cítila odsunutá na druhú koľaj. Bolo jej jasné, že takéto čosi už zažívať rozhodne netúži. To bude radšej sama... A preto od neho pred dvomi mesiacmi odišla a vrátila sa k rodičom. Neboli jej rozhodnutím nadšení. Pochopiteľne, najmä otec tomu nebol naklonený. Ten ešte stále dúfal, že ich odlúčenie bude len dočasné a keď si Anna užije trochu voľnosti, vráti sa späť na miesto, ktoré jej určil. Aj to bol dôvod, prečo boli na prázdninách práve v kaňone. Vedel ako veľmi Anna miluje turistiku a ako ju fascinujú takéto prírodné zákutia. Lenže tentokrát sa prepočítal. Anna nemala v úmysle vrátiť sa k manželovi, namiesto toho zanedlho podala žiadosť o rozvod. V devätnástich rokoch. Na to, že ešte stále chodila do školy, toho v tomto smere stihla zažiť pomerne veľa. Veď niektoré z jej spolužiakov boli v jej očiach stále iba deti a o veciach medzi mužom a ženou sa dozvedali najmä z učebnice biológie. Každopádne Anna na seba nebola nijako hrdá. Ako každé dievča, predstavovala si to trochu inak. Aj ona snívala o osudovej láske, ktorá pretrvá večnosť. Možno ju už našla, lenže je úplne iná ako si kedysi myslela. Zrazu bolo všetko akési iné. Anna sa tomu však nebránila. Lákala ju predstava o tom aké by to bolo. S Ethel...

Hoci bola na ňu nahnevaná, veľmi sa tešila, keď od nej obdržala prvý list. Bol plný úprimných a otvorených vyznaní. Starostlivo ho uschovala. Ale neodpovedala naň. Párkrát si v návale vzrušujúcich pocitov sadla k stolu a napísala niekoľko riadkov. Lenže tie vzápätí skončili v koši a neskôr, pre istotu, ich spálila v krbe.

Zbližovanie

Nakoniec sa už začal školský rok a obe dievčatá nastúpili do rovnakej školy. Tam sa, po mesiaci od ich prvého stretnutia, opäť uvideli. Ethel bola tentokrát odmeraná. Čakala aspoň nejakú odpoveď, dúfala, že jej Anna napíše. Verila, že i ona cíti rovnaké pocity, ale keď od Anny nedostala žiadny list, vyložila si to ako nezájem.

„Ethel, počkaj... Ethel, nechod' preč.“ - prosila ju Anna, keď ju uvidela na chodbe.

Ale ona sa tvárila akoby ju nevidela a kráčala ďalej.

„No ták... Počkaj, chcem ti niečo povedať.“ - kričala za ňou a rozbehla sa smerom k nej.

Ethel zastala a pohrdaním v hlase prehovorila: „To, čo si mi povedala naposledy mi úplne stačilo. A ja som si myslela... Nechajme to tak, nechce sa mi už o tom hovoriť.“

Otočila sa Anne chrbtom a chystala sa odísť. Lenže tá sa postavila pred ňu a telom jej v tom bránila. Oboma rukami ju chytila za plecia.

„Neblázni. Chcem ti všetko vysvetliť.“ - žiadala aspoň o chvíľku pozornosti, obzerala sa okolo seba, či sa na ne nik neďíva a povedala tichým hlasom: „Ale nie tu. Pod'me niekam, kde budeme samé.“

Ethel privolila. Veľmi, veľmi sa na ňu chcela hnevať, ale nedokázala to. V skutočnosti bola šťastná, že ju opäť vidí, že počuje jej hlas a cíti jej vôňu. A v jej blízkosti sa znovu prebudili k životu motýliky v jej brušku. Sadli si na lavičku na školskom dvore, čo najďalej od ostatných, aby ich nik nepočul a mali tak dostatok súkromia.

„Požiadala som o rozvod.“ - išla Anna rovno k veci.

„Chcem byť len s tebou.“ - dodala vzápätí.

„Tak prečo si mi aspoň nenapísala?! Alebo nezavolala?!“ - vyčítala jej Ethel pekne nahlas.

„Napísala. Napísala... Veľakrát...“ - snažila sa Anna o vysvetlenie.

„A?“ - naliehala Ethel, ktorá má rada vo všetko hneď jasno.

„Napísala... A potom som to spálila.“ - zahanbila sa.

„Prečo? Prečo si to...“

„Ja neviem! Ja naozaj neviem!“ - zvýšila hlas aj Anna.

„Neviem čo to so mnou je...“ - pokračovala a hlas sa jej začal chvieť.

„Nikdy v živote som také niečo nezažila. Nikdy v živote som necítila niečo také, ako cítim k tebe. Nečakala som to. Ešte stále som z toho zmätená. Netušila som, že budem niekedy takto milovať nejaké dievča.“ - dodala a po líci sa jej začali kotúľať kvapky slaných slz.

Krátko po tom sa vrúcne obdobie priateľstva Ethel a Anny začalo čoraz viac prehlbovať. V škole, či doma sa snažili nedávať svoju náklonnosť príliš najavo. V ich nábožensky založených rodinách by tým zrejme spôsobili hotovú pohromu. Trávili spolu čoraz viac času. Mnohokrát sa pod zámienkou spoločného učenia venovali vzájomnému fyzickému spoznávaniu a láskyplným nežnostiam. Ale čo bolo pre ne najdôležitejšie, stali sa skutočne najlepšimi priateľkami. Rozumeli si a pomáhali navzájom, boli jedna druhej oporou. Občas sa pre nejakú hlúposť pohádali a následne sa udobrovali. S každou novou skúsenosťou, s každým novým zážitkom bol ich vzťah o čosi hlbší a puto, ktoré ich k sebe viazalo, pevnejšie. Milovali chvíle neviazanej konverzácie, milovali chvíle, keď spolu vykonávali nejakú činnosť, či už sa jednalo o nakupovanie, spoločné varenie, alebo čokoľvek čo vykonávali spoločne. Najviac však milovali chvíle spoločnej intimity, tie vzrušujúce hodiny spoločného milovania.

Ešte pred koncom roka Anna prosila Ethel, aby prišla do Rock Springs a zostala s ňou. Ethel tak urobila a žili tu spolu niekoľko mesiacov, až kým obe neskončili školu.

Niečo nie je v poriadku

Júl 1927 - Mountain View, Wyoming, USA

Po ďalšej z čoraz viac sa opakujúcich hádok odišla Ethel na nejaký čas ku rodičom do Mountain View. Nebolo to prvýkrát. Ale teraz mala pocit, že je to naposledy. Že sa ku Anne už nevráti. Zdôverila sa je totiž so svojim úmyslom odsťahovať sa z Rock Springs a odísť bývať ku otcovi do Kalifornie. Ethel s tým nesúhlasila. Nechcela opustiť rodinu. Nevedela si predstaviť, že by mala byť takmer tisíc míľ od svojej rodiny. Dúfala, že Annu presvedčí, aby zostala. Často jej písala, alebo telefonovala. Nakoniec sa zdalo, že sa jej to podarilo a v septembri bola naspäť v Rock Springs pri svojej milovanej Anne. Túžila byť neustále pri nej. Nenávidela tieto dni odlúčenia. Urobila by čokoľvek, aby boli opäť spolu. Zamestnala v miestnom klenotníctve. Zatiaľ čo Ethel chodila do práce, Anna sa starala o domácnosť. Zdalo sa, že už bude všetko dobré. Také, ako si to vysnívala. Že budú spolu bývať a žiť jedna pre druhú. Nikoho ďalšieho nebudú potrebovať. Lenže Annine nálady boli poslednú dobu zvláštne. Akoby prestávala byť presvedčená o správnosti ich rozhodnutia. Čoraz viac sa vracala ku myšlienke na odchod do Los Angeles. Ethel to len veľmi ťažko niesla, začínala si byť vedomá, že je to zrejme nevyhnutné a ona tu ostane sama. Aj pani Bakerová bola z celej tejto situácie znepokojená. Odvtedy, ako sa Ethel nastahovala k Anne, nemala z ich vzťahu dobrý pocit a obávala sa, že pre jej dcéru nie je dobré nechať svoje pocity plynúť týmto smerom. Uvedomovala si, že Ethel miluje Annu tak veľmi, že by pre ňu urobila čokoľvek. Zakaždým, keď ju dcéra navštívila, mala vo zvyku zavolať Anne a rozprávať sa s ňou cez telefón. Tak veľmi boli tieto dievčatá na seba naviazané. Až sa miestami domnievala, že jej dcére táto neprirodzená náklonnosť k slečne Thomsonovej prerastie cez hlavu. Koncom novembra Ethel znovu prišla k rodičom. Anna bola definitívne rozhodnutá odísť z Rock Springs. Než sa tak stane, chcela sa s ňou Ethel ešte stretnúť. Ťažila ju predstava, že Anna odíde. Ale predstava, že by mala odísť bez rozlúčenia, bez toho, aby ju ešte naposledy uvidela, ju ťažila azda ešte viac.

Výlet do Ogdenu

27. november 1927 - Rock Springs, Wyoming, USA

Slnečné nedeľné ráno ešte viac rozjasnil úsmev dievčiny vykračujúcej si po mestskom bulvári. Ethel sa nevedela dočkať stretnutia s milovanou Annou. Mala pre ňu prekvapenie, ktoré, ako dúfala, môže celú situáciu ešte zmeniť – nádherný strieborný prsteň. Do Rock Springs pricestovala, ako obyčajne, vlakom. Ale dnešok nebude len taký obyčajný deň, to nie. Naplánovala pre ne výlet autom do Ogdenu, kde žijú viacerí jej príbuzní. Veľa si od tohto dňa sľubovala a krátko po deviatej hodine rannej sa zastavila v klenotníctve, aby si od kolegu požičala auto.

„Dovidenia a buď opatrná pri šoférovaní!“ - lúčil sa Fred s miernymi obavami.

„Dovidenia, Fred. A neboj sa, veď vieš, že som vždy opatrná!“ - lúčilo sa dobre naladené dievča.

V to ráno vstala Anna veselá a šťastná s myšlienkami na prázdniny odišla do nedeľnej školy. Keď sa vrátila akurát jej volala Ethel, že bude meškať, ale trvalo to len asi pätnásť minút. Anna ju už nervózne čakala pred domom.

„Prepáč, zlatko, musela som ešte vybaviť čosi dôležité.“ - ospravedlňovala sa.

„Čo dôležité?“ - vyzvedala Anna.

„Uvidíš. Ale teraz už pod', aby sme všetko stihli.“ - naliehala Ethel a pritom si Annu dôkladne obzerala.

V snahe urobiť dobrý dojem na každého, koho by mohla stretnúť, urobila Anna všetky opatrenia, aby vyzerala čo najlepšie. Nalíčila sa, urobila si manikúru a pripravila si svoje najlepšie šaty, vhodné i na večernú vychádzku. Zvodné hodvábne šaty, ktoré práve dokončila mala na sebe prvýkrát.

„Tak, čo na ne hovoríš? Páčia sa ti?“ - robila Anna pózy cestou k autu.

„Sú nádherné! Nepochybujem o tom, že v Ogdene zažiaríš.“

Do Ogdenu, kde navštívili Ethelinho strýka Johna Bakera prišli asi o jednej popoludní. Nezdržali sa tam dlho, možno len hodinu, pretože Ethel chcela vidieť ešte svojich starých rodičov z otcovej strany. Mala ich veľmi rada, hoci sa až tak často nenavštevovali. A práve preto sa cestou od strýka zastavili ešte u Ethelinho starého otca Dana Bakera. Dievčatá u neho strávili príjemné nedeľné popoludnie. Neskôr, po skorej večeri, sa zúčastnili filmovej show v Egyptskom divadle, kde je Edna Bakerová, Ethelina sesternica, zamestnaná ako pokladníčka. Edna bola víťazkou druhej ceny v súťaži krásy, ktorá sa konala v Salt Lake minulé leto. To bola pocta, na ktorú bola Ethel veľmi hrdá. Keďže sa odvtedy nevideli, bola to pre ňu jedinečná príležitosť ako jej zagratulovať. Celý večer sa bavili a po skončení predstavenia, zhruba o siedmej hodine, sa s Ednou rozlúčili. Ethel a Annu ešte čakala dlhá cesta domov.

Na kraji cesty

„Daj to sem, to je moje!“ - naliehal malý Josh na svoju sestru.

„Nedám, mamka povedala, že i ja sa môžem pohrať! Všet mami?“

„Dúfal som, že o tomto čase už budú dávno spať...“ - zahundral Fred a na okamih spustil zrak z vozovky, aby svojej manželke sediacej na sedadle spolujazdca, venoval vyčítavý pohľad. - „Takto je to zakaždým, keď sa vraciame od tvojej matky...!“

„No tak, deti, upokojte sa. Za chvíľku už budeme doma...“ - snažila sa Margaret zmierniť napätie na zadných sedadlách.

V tento novembrový večer sa, obvyčajne dvojhodinová, cesta z návštevy u svokry zdala mimoriadne dlhá. Fred tieto návštevy nenávidel. Celý deň nosiť na tvári falošný úsmev a pre pokoj v rodine prejavovať záujem o svokrine „múdre“ rady. Sám nechápal ako je možné, že to zatiaľ vždy dokázal vydržať a nevybuchnúť. Aby toho nebolo málo, deti sa celú cestu naťahovali o drevené autíčko. Túto obet však bol ochotný podstúpiť. Vždy lepšie ako keby mala svokra bývať u nich. - hovorieval. Navyše nesmelé svetlá mesta boli čoraz bližšie, takže jeho utrpenie malo čoskoro skončiť.

„Fred, pozri!“ - vytrhla Margaret manžela zo zamyslenia a naliehavo ukazovala na kraj cesty.

Bolo krátko po deviatej hodine večer, keď vo svetle reflektorov uvideli stáť vedľa vozovky červeno-čierny roadster. Premohla ich zvedavosť, preto zastavili a šli sa ku nemu pozrieť. Nikto v ňom nesedel a dvere boli otvorené. Auto bolo úplne prázdne. Napadlo im hocičo, ale na to, čo uvideli za ním, rozhodne neboli pripravení. Kým sa tam presunuli, zastavilo za nimi ďalšie auto. Odrazu na tom mieste stálo niekoľko osôb úplne stuhnutých hrôzou. Neschopných čokoľvek urobiť, alebo aspoň povedať. Mlčky hľadeli na telá dvoch mladých dievčat ležiacich vedľa auta. Jeden z mužov sa predsa len vzchopil. Sklonil sa ku jednému z dievčat a pri dotyku pocítil slabý pulz.

„Žije! Ešte je nažive!“ - vykrikol náhlivo.

Nestrácali čas. Spolu s ďalším mužom naložili obidve úbohé dievčatá do auta a čo najrýchlejšie ich previezli na urgentný príjem do nemocnice v blízkom Evanstone.

Navždy spolu

Lekári robili čo mohli, ale na ich záchranu bolo už neskoro. Nedokázali im pomôcť. Zapísali čas smrti a kontaktovali miestneho šerifa. Ešte v ten večer sa začalo vyšetrovanie podozrivého úmrtia dvoch mladých dievčat.

Pani Bakerová bola o tragédii telefonicky informovaná o 23:20 a rýchlo prišla do nemocnice v Evanstone, kde bez akýchkoľvek pochybností pozitívne identifikovala svoju dcéru a jej priateľku Annu Thomsonovú, ktorej matka sa po oznámení psychicky zrútila a ostala doma v opatere zdravotnej sestry. Obaja otcovia tragických obetí sa z tichomorského pobrežia v žiali ponáhľali do Evanstonu. Telá Ethel a Anny medzitým ležali zabalzamované v márnici, kam ich vzali v pondelok skoro ráno a kde sa popoludní vykonala pitva. Pani Anna Bakerová, matka Ethel, medzitým absolvovala výsluch, ktorého cieľom bolo objasniť okolnosti tragédie. Nesmierne ju nahnevalo ju, keď miestny vyšetrovateľ naznačoval, že by jej dcéra mala byť agresorkou v tragickej afére, ktorá ukončila životy dvoch dievčat. Po vypočutí pána Bakera si vyšetrovateľ zavolať na výsluch aj druhého z otcov.

„Je nemožné, aby sa zabila sama!“ zvolal pán Thomson premožený žiaľom. "Som si istý, že bola zavraždená.“

Povedal, že jeho dcéra a slečna Bakerová pred niekoľkými mesiacmi nadviazali známosť, z ktorej sa vyvinula zvláštna oddanosť. Záležitosti dospeli do takého štádia, že požiadal Ethel, aby opustila dom Thomsonovcov a svoju dcéru zavolať ku sebe do Los Angeles.

Už v prvých momentoch vyšetrovania tejto tragédie sa našlo viacero listov, na základe ktorých bolo možné sledovať vývoj ich intimity od nevinného priateľstva školáčok, ktoré sa začalo počas prázdnin v kempe, až po bod, keď bola ich korešpondencia plná horúcich prejavov lásky. Listy naznačujú, že na začiatku priateľstva bola slečna Thomsonová vo svojich prejavoch lásky oveľa intenzívnejšia ako Ethel. Anna bola podnecovateľkou, prosiac o náklonnosť menej skúsenej Ethel. Z čisto priateľského tónu nadobudli takmer zúrivy zápal krátko po tom, čo sa Anna oddelila od svojho manžela.

V tom čase Anna prosila Ethel, aby prišla do Rock Springs a bývala u nej, čomu mladé dievča vyhovel. Všetko svedčilo o sile a zúfalstve vášne, ktorú pre seba obe dievčatá chovali. Listy jasne vykreslili aj ubúdanie Anninej vášne a neustály rast vášne druhého dievčaťa, až kým očividne nevyletela do smrteľného a žiarlivého plameňa, ktorý ich obe pohltil.

Listy, ktoré si dvojica dievčat písala, odhalili zvláštne puto, ktoré ich k sebe viazalo. Puto tak silné, že podľa presvedčenia dôstojníkov slečna Bakerová uprednostnila smrť oboch, než aby čelila možnému rozchodu.

Pri rekonštrukcii tragédie, vychádzajúc z listov, výpovedí známych a posledných známych činov dvojice sa polícia domnieva, že Ethel nalákala druhé dievča na poslednú jazdu autom s vopred premysleným úmyslom ukončiť ich životy. Niekde blízko miesta ich smrti zastavili požičaný roadster, možno preto, aby prediskutovali rozdiely, ktoré nedávno spôsobili ich odlúčenie. Čo sa stalo potom, sú do značnej miery dohady a dedukcie.

Polícia teraz pracuje na teórii, že slečna Bakerová sa zbláznila pri pomyslení na odchod slečny Thomsonovej do Kalifornie. Dala svojej kamarátke jed a potom sama vypila smrteľnú tekutinu. Slečna Bakerová mala prístup ku kyanidu v klenotníctve, kde pracovala. Pri pitve, ktorú v pondelok vykonal doktor J. J. Galligan sa zistilo, že zmena farby a silný zápach v žalúdkoch oboch dievčat poukazujú na prítomnosť kyanidu draselného. Kyanid, pravdepodobne obsiahnutý v termoske a zamaskovaný pridaním nejakého nealkoholického nápoja, si podávali z ruky do ruky. Tušila Anna, že obsahuje jed, ktorý ju okamžite zabije? To polícia nevie, ale vie niečo iné. Vedia, že Anna, Anna, ktorá bola unavená z toho zvláštneho priateľstva, Anna, ktorá mala plány odísť do Los Angeles v priebehu nasledujúcich dvoch týždňov, Anna pila prvá a najdlhšie.

Polícia to vie, pretože doktor John J. Galligan na základe posmrtných známok zistil, že Anna bola mŕtva nejaký čas pred tým druhým dievčaťom. Vedia to aj preto, že pitva v pondelok ráno odhalila, že Anna vypila oveľa väčšie množstvo tekutiny obsahujúcej kyanid. Prečo? To je otázka, ktorú si kladie polícia a na ktorej z veľkej časti stavia svoju teóriu o možnej vražde a utrpení. Ethel, odhodená, možno túžila po zabudnutí, ale prečo Anna, ktorá bola možno len unavená z ich ustavičných hádok?

A ak by súhlasila so samovražedným paktom, prečo by sa odvážila zomrieť ako prvá? Je to otázka, na ktorú sa pravdepodobne nikdy nepodarí nájsť odpoveď, pretože jediní dvaja ľudia, ktorí túto odpoveď poznajú, sú už na onom svete. Polícia má však svoje predbežné vysvetlenie. Toto vysvetlenie znie stručne: Anna nevedela, že fľaša obsahuje kyanid.

Rutina vyšetrovania, ktorá stanovila bezprostrednú príčinu smrti dievčaťa a zároveň predložila novú záhadu ako a prečo, pokračovala v pondelok o jednej hodine popoludní pitvou, ktorú viedol Dr. Galligan. Povrchové náznaky otravy kyanidom pri pitve sa potvrdili aj neskôr popoludní, keď po analýze obidvoch žalúdkov, oznámil výsledky šéfovi Burbidgeovi.

"Toto sú najcharakteristickejšie prípady úmrtia na otravu kyanidom, s akými som sa kedy stretol," - povedal Dr. Galligan. - "V žalúdku slečny Thomsonovej bolo dosť kyanidu na zabitie troch, alebo štyroch ľudí a v žalúdku slečny Bakerovej na zabitie dvoch, alebo troch."

Dr. Galligan povedal, že kyanid bol nepochybne podaný spolu s nejakým iným nápojom, ale že zatiaľ nevie povedať s akým. Termosku, ktorú objavili v okruhu pätnástich stôp od auta, odovzdali na analýzu. Vo fľaši stále zostala časť jej pôvodného obsahu. V blízkosti auta sa našla i zátka termosky a pohár. Predpokladá sa, že jedno alebo druhé z dievčat použilo pohár na pitie smrtiacej tekutiny. Dno pohára obsahovalo dostatok kryštálov na vykonanie testov na prítomnosť kyanidu draselného. Podľa vyšetrovateľov nájdenie termosky poukazuje na teóriu o vražde a následnej samovražde. Veria, že smrtiaci elixír bol zamaskovaný v nealkoholickom nápoji a podaný slečne Thomsonovej z rúk Ethel Bakerovej, ktorá ho následne tiež sama vypila.

„Podľa stavu žalúdka slečny Bakerovej bolo evidentné, že bolo požitá len malé množstvo jedu.“ - povedal neskôr Dr. Galligan. - „Jej žalúdok bol prázdny a len mierne zafarbený chemikáliou. Slečna Thomsonová prehltna oveľa väčšie množstvo jedu, jej žalúdok bol veľmi zafarbený a obsahoval i častice jedla. V momente smrti, ani krátko po ňom nedošlo k žiadnemu skresleniu črt u ani jednej z dievčat, to naznačuje, že zomreli rýchlo a bezbolestne.“

Vyšetrovanie tiež potvrdilo, že jed bol skutočne získaný v obchode, v ktorom pracovala Ethel Bakerová, kde ho používali na čistenie šperkov.

Za touto tragédiou je však čosi viac než len úkladná vražda. Sú to dva roky intimity, aká sa len málokedy dostane pred verejnosť. Výmena listov medzi Annou Thomsonovou a Ethel Bakerovou odzrkadľuje podľa miestnych lekárov a psychológov nezvyčajnú väzbu medzi dvojicou, ktorá by mohla naznačovať anomáliu, ktorá existuje tak dlho ako ľudská rasa.

Vyšetrovatelia však preverovali aj dve ďalšie teórie. Jednou z nich je, že dievčatá zomreli v samovražednom pakte. Predpokladali, že uzavreli vzájomnú dohodu, že radšej ukončia svoje životy, než aby boli oddelené. Ďalšia teória hovorí, že Ethel prehltila jed v návale depresie a že Annu tak zachvátil smútok, že sa rozhodla nasledovať svoju priateľku až na smrť.

"Nuž, všetci máme svoje zvláštnosti." - povedala pani Daughertyová, blízka priateľka rodiny Bakerovcov v pondelok, keď hovorila o Ethel.

"Ethel bola veselý typ človeka, ale myslím si, že každé dievča, ktoré sa bláznivo zamiluje do iného dievčaťa, je zvláštne. Ale ak bola Ethel zaľúbená do Anny, Anna bola rovnako zahľadená do nej. Často ju navštevovala." - dodala.

Uviedla, že naposledy videla Ethel v nedeľu okolo desiatej hodiny dopoludnia, keď jej oznámila, že pôjdu spolu s Annou do Ogdenu navštíviť príbuzných.

„Poznala som ju odvtedy, čo prišla bývať k slečne Thomsonovej, ale veľmi sme sa nerozprávali. Viem, že bola mimoriadne naviadaná na Annu, ale bolo to úžasné dievča a skvelá priateľka.“ - uviedla suseda Thomsonovcov, slečna Johnsonová.

"Pokiaľ viem, Anna nevidela Ethel viac ako mesiac. Pred týždňom Ethel zavolala Anne a chcela vedieť, či má v úmysle odísť do Kalifornie bez toho, aby ju videla. Anna povedala, že nie, a dohodli sa, že v utorok večer pôjdu von. Pôsobila na mňa ako milé, skôr tiché a skromné dievča. Ten deň išli spolu do kina. Predtým, ako Ethel v utorok dorazila, však Anna začala pochybovať, či by mala ísť s ňou von. Anna tvrdila, že sa

Ethel na ňu hnevá. Povedala som jej, že Ethel na mňa vždy pôsobila dobrým dojmom, že ju považujem za milé, tiché dievčatko. Na to mi Anna odpovedala, že nie vždy môžeme súdiť človeka podľa dojmu." - povedala slečna Johnsonová.

Viac svetla do prípadu vniesol Alfred Burrell, hodinár v obchode, kde bola slečna Bakerová zamestnaná.

„Pri jednej príležitosti slečna Bakerová povedala, aby si jej priateľka dala pozor na to aký likér pije, ak sa s ňou rozíde.“ - vyslovil pán Burrell.

"Raz sa ma pýtala, či je kyanid smrteľný pre mačky, alebo potkany. Povedal som jej, aby na takéto nezmysly zabudla. Minulý týždeň mi povedala, že svoju priateľku už dlho neuvidí, možno už nikdy, keďže slečna Thomsonová odchádza žiť do Los Angeles.“ - pokračoval vo výpovedi.

"Samovražda? Smiešne!“ - povedala pani Hillová, ďalšia zo susedov Thomsonovcov. „Anna by nikdy na svete nespáchala samovraždu! Anna sa dokonca aj pri hrách smrteľne bála, že sa zraní a je smiešne predpokladať, že by sa zabila."

Pani Hillová tvrdila, že Annini rodičia ju odhovárali od blízkeho priateľstva s Ethel a požiadali ju, aby sa s ňou o tom porozprávala a pokúsila sa ich priateľstvo prerušiť.

„Ethel mala nad Annou takú strašnú moc, ktorú sme nikdy nedokázali pochopiť.“ - povedala pani Hillová. - "Čokoľvek by Ethel navrhla, Anna by s tým nevyhnutne súhlasila. Nemala som ju rada. Ethel vedela, že u nás doma nie je vítaná, pripadala mi veľmi zvláštna. Bola dosť tmavá, strednej postavy a nepáčil sa mi jej hlas. Neviem vysvetliť prečo, alebo čo sa mi na tom nepáčilo.“ - doplnila.

"Mala som z nej veľmi nepríjemný dojem. Niekedy dostala doslova záchvat hnevu, keď niečo nevychádzalo podľa jej predstáv. Anna mi pri jednej príležitosti povedala, že dúfa, že sa Ethel už nebude správať čudne. Bolo to veľmi zvláštne dievča, naozaj zvláštne..."

Všetky dôkazy, ktoré polícia zhromaždila v snahe odhaliť príčinu tragédie, smerovali k domnienke, že prvá nevedela o osude, ktorý ju čakal, kým tá druhá bola zachvátená chorobnou túžbou ukončiť život svoj aj život svojej spoločnice, ak by došlo k odlúčeniu.

Keď polícia v pondelok a utorok opäť sledovala kroky smrteľnej jazdy a udalosti, ktoré k nej viedli, videli to ako zúfalú snahu Ethel Bakerovej ktorá vyvinula posledné úsilie na udržanie vzťahu, ktorý medzi nimi existoval. I za cenu života.

Abnormálna láska

Psychopatická abnormalita, nie nezvyčajná, a predsa taká zvláštna, že psychológovia na celom svete pre ňu tajne hľadali konkrétny dôkaz, poskytuje pravdepodobné vysvetlenie vraždy a samovraždy, alebo dvojnásobnej samovraždy, ktorá priniesla tragickú smrť Anny Thomsonovej a Ethel Bakerovej. V takýchto prípadoch žena prejaví náklonnosť osobe rovnakého pohlavia, náklonnosť tak pravdivú, trvalú a hlbokú, akú by bolo možné prejavíť len osobe opačného pohlavia. Podľa vedcov, ktorí študovali činy takto konštituovaných jednotlivcov, je to rovnako „pravá láska“ ako tá, ktorá tvorí pozadie mnohých pohlcujúcich románov. Prečo? Reakcie sú rôzne, ale väčšina psychológov má sklon veriť, že vysvetlenie spočíva v skutočnosti, že každý človek má mužské a ženské vlastnosti, a rovnako tak ako negatívne aj pozitívne ióny, dokazujúcu silu „magnetickej“ príťažlivosti. Dr. Adler, Nemeč, ktorý strávil mnoho rokov výskumom v tomto smere, zistil, že mnohé ženy priťahujú ženy kvôli ich mužským vlastnostiam. Poukazuje sa na to, že medzi ženami sa tieto mužské sklony často objavujú navonok, ale existujú aj vnútorné, duševné a emocionálne pocity, ktoré sa nemusia prejavíť na povrchu. Ak je človek takej psychopatickej povahy, že hlboko pociťuje účinky takejto lásky, je dokonca pravdepodobné, že ten človek urobí aj zúfalé opatrenia, aby si zabezpečil svoje šťastie. Žiarlivosť je skutočne sprievodným znakom takejto náklonnosti a dodáva motív na vraždu rovnako tak, ako to býva u iných milencov odlišných v pohlaví.

List pre Annu

31. januára 1926

Najdrahšie srdiečko

Včera večer som sa ti pokúšala napísať trikrát.

Ale nemohla som obsedieť.

Som taká našťvaná.

Cítim sa tak nešťastná a nespokojná.

Kiežby si tu bola.

Chcem ťa tu mať, držať ťa pevne a dať ti jeden dlhý bozk a potom ďalší a ďalší.

Vzrušuje ma čo i len pomyslenie na to, že ťa pobožkám.

Som do teba blázon.

Milujem a zbožňujem ťa, moja drahá.

Chcem ťa a jedného dňa ťa budem mať a na nikom inom nebude záležať.

Budeme len my dve. A budeme dokonale šťastné.

Prosím, vráť sa mi čoskoro, srdiečko moje.

Potrebujem ťa. Chcem ťa.

Zbožňujem ťa, miláčik.

Nedokážem myslieť na nič iné ako na teba.

Som do teba blázon.

Nechceš bývať so mnou keď sa vrátiš?

Ak nie, budem musieť po teba poslať niekoho, aby ťa priviedol späť ku mne.

Milujem ťa.

Anna

PS: Milujem ťa, zbožňujem ťa, som do teba blázon.

Zo zápisníka Ethel

25. júla 1926

Dnes som bola v škole naposledy.

Zajtra už odchádzam domov.

Nemôžem sa s Annou viac milovať.

Ak bude chcieť, môže sa ku mne kedykoľvek vrátiť.

Keď to urobí, môže ma mať.

Ak to neurobí ona, tak nech ma nechá na pokoji.

Anna hovorí, že ma vždy milovala, ale ja neverím, že áno.

Bude to musieť dokázať.

Čas ukáže.

Chcem všetko, alebo nič.

Dúfam, že to bude všetko.

Ale teraz som iba kamarátka.

List pre Ethel

1. januára 1927

Konečne sme s mojou láskou spolu.

Strašne ju milujem.

Som do nej blázon.

Prečo som sa k nej niekedy správala tak prehnito, je mi záhadou.

Milujem ju každým dňom viac.

Pokiaľ ma bude milovať, budem spokojná.

Som šťastná, pri pomyslení, že je celá moja.

Milujem ju každým dňom viac.

Milujem ju.

Ona je moja, len moja a dnes večer ideme na svadobnú cestu.

Milujem ju stále viac.

Som do nej blázon a vždy budem.

"Milujem ťa, srdiečko moje - zbožňujem ťa."

ANNA

Jeden z posledných

Tento list napísaný v auguste 1927, plný láskavých výrazov, hlásal nehynúcu náklonnosť k dievčaťu a poukazoval na zamýšľané odlúčenie.

Najdrahšia Anna

Budeš sa čudovať, prečo ti píšem.

Nemôžem uviesť žiadny zvláštny dôvod, iba ten, že chcem.

Chcem ťa vidieť, chcem ťa počuť, chcem ťa cítiť.

Občas si myslím, že sa o mňa nezaujímaš, keď ani nezdvihneš telefón.

Zlatko, nikdy nebudem šťastná bez teba.

Je strašne ťažké sa ťa úplne vzdať, keď ťa tak milujem a som na teba zvyknutá.

Kamkoľvek idem a všetko, čo robím, ma bolí.

Vidím teba a veci, ktoré sme spolu robili.

Iste, človek musí ísť ďalej, ale napriek tomu nebude šťastný.

Nebude šťastný bez toho, koho miluje.

Bez toho, koho miluješ, život nestojí za to!

Ethel